

Голас Радзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 21 (605)

Сакавік 1962 г.

Год выдання 8-ы

ТАК УМАЦОЎВАЕЦЦА ДРУЖБА

Беларуская ССР выйшла на шырокую дарогу міжнародных эканамічных і культурных зносін. БССР вывозіць сваю прадукцыю больш чым у 50 краін свету. На экспарт ідуць у зарубежныя краіны беларускія трактары, аўтасамазвалы, металарэжучыя станкі, сельскагаспадарчыя машыны, розныя земляробчыя машыны, запасныя часткі да аўтамабіляў і трактараў, радыёпрыёмнікі, швейныя вырабы і іншая прамысловая прадукцыя.

Беларускае аддзяленне Усесаюзнай гандлёвай палаты дапамагае прамысловым і гандлюючым арганізацыям рэспублікі ў пашырэнні іх дзелавых сувязей як у Савецкім Саюзе, так і за рубяжом.

Савецкі Саюз у пасляваенныя гады прымае актыўны ўдзел у розных міжнародных выстаўках. На іх заўсёды можна сустрэць экспануемыя тавары з маркай прадпрыемстваў Беларусі. Напрыклад, у 1960 годзе прадукцыя прадпрыемстваў БССР сі. Напрыклад, у 1960 годзе прадукцыя прадпрыемстваў БССР сі. Напрыклад, у 1960 годзе прадукцыя прадпрыемстваў БССР сі.

У мінулым годзе дары беларускай зямлі пабывалі на міжнароднай выстаўцы ў Эрфурце. Туды былі адпраўлены пяць гатункаў суніцаў, усе гатункі чарэшні. Наведвальнікі выстаўкі азнаёміліся таксама з іншымі пладамі, вырашчанымі ў садах Беларусі. На Пазнанскім міжнародным кірмашы, дзе разглядаліся дзяржаўныя сцягі 56 краін, былі прадстаўлены вырабы Віцебскага завода заточных станкоў і Бабруйскага машынабудаўнічага завода. Мінскі радыёзавод паказаў свае радыёпрыёмнікі «Беларусь-59» і «Мінск». На кірмашы экспанаваліся вырабы Віцебскага завода электравымяральных прыбораў, Віцебскага дыяноага камбіната, швейныя машыны «Орша» і многія мастацкія вырабы.

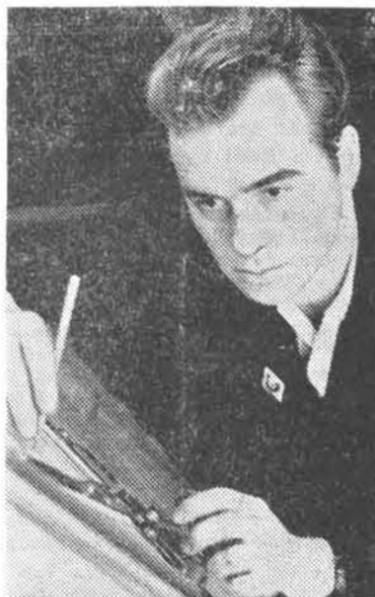
У бягучым годзе Беларуская ССР прымае ўдзел у 20 міжнародных кірмашах і савецкіх выстаўках за граніцай. У сваю чаргу ў Беларусі будуць разгорнуты выстаўкі медыцынскага чаргу ў Беларускай Рэспубліцы абсталявання ГДР, экспертных тавараў Польскай Народнай Рэспублікі, будаўнічых матэрыялаў Чэхаславацкай Сацыялістычнай Рэспублікі.

У развіцці культурных сувязей паміж народамі ўсіх краін вялікую ролю адыгрываюць выстаўкі работ фотамайстроў і сучасных мастакоў. Пачынаючы з 1957 года, у Беларусі праведзена каля 500 такіх выставак. Адначасова ў многія зарубежныя краіны з Беларусі ССР былі накіраваны фота-выстаўкі «Па Савецкай Беларусі», «Дасягненні БССР за гады Савецкай улады», «40 год Савецкай улады ў Беларусі», «Жанчыны Савецкай Беларусі», «Асушэнне балот у Беларусі», «Янка Купала», «Якуб Колас» і многія іншыя.

Мінская картаграфічная фабрыка была прадстаўлена на міжнароднай выстаўцы кніжнага мастацтва ў Лейпцыгу вялікім «Атласам свету», за які ўдастоена залатога медалю і дыплому. Гэты атлас па паўнаце, дакладнасці і мастацкаму афармленню пераўзыходзіць усе падобныя выданні як у Савецкім Саюзе, так і за рубяжом.

Велізарны і ўсё ўзрастаючы рост эканамічнай магутнасці Савецкага Саюза стварае вялікія прадпасылкі для значнага пашырэння як знешняга, так і ўнутранага гандлю Беларускай ССР.

Н. МУКАСЕЕУ,
упраўляючы Беларускай аддзяленнем
Усесаюзнай гандлёвай палаты.

Добра ведаюць на Беларускім аўтазаводзе камсамольца Генадзія Харушэўскага. Ён працуе канструктарам у бюро агульнай кампаній прадпрыемства. Малады спецыяліст паспяхова ўдзельнічае ў стварэнні новых вялікагрузных аўтасамазвалаў.

Насустрэч Дню выбараў

З добрымі справамі ідуць насустрач Дню выбараў у Вярхоўны Савет СССР калійшчыкі Салігорскага камбіната. Кожныя суткі шахцёры выдаюць на-гара звышпланавыя тоны сільвініту. Асабліва высокай выпрацоўкі дабілася брыгада кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Савета СССР Л. Булгака.

Музей гісторыі камсамола

На дзвярах аднаго з пакояў мар'інагорскай школы № 1 павялілася таблічка: «Школьны музей гісторыі камсамола Беларусі». Ёсць тут матэрыялы аб гераічным жыцці Веры Харужай, аб героях Мінскага і Мар'ілёўскага камсамольскіх падполляў у гады вайны, аб камсамольцах-партызанах Брэстчыны і Мар'ілёўшчыны. Рыхтуюцца стэнды, якія адлюстроўваюць гераічную працу камсамольцаў Беларусі, іх удзел у будаўніцтве сацыялізма і камунізма.

З вялікай цікавасцю сачылі за работай Пленума ЦК КПСС работнікі Брэсцкага абласнога аддзялення «Сельгастэхніка». На здымку: таваразнаўца К. П. Каспяровіч праводзіць гутарку з рабочымі абласной базы па матэрыялах Пленума.

Усе робіцца па ленінскіх заветах

Паважаная рэдакцыя! Пасылаю вам пісьмо майго сябра Ляонава. Неяк я напісаў яму пісьмо і раскажу аб новай Праграме, якая прынята XXII з'ездам Камуністычнай партыі. Ляонаў мне адказаў. І з гэтага адказу вы можаце самі пераканацца ў тым, што думае кожны сумленны наш суа-чыннік, знаходзячыся за межамі гораха любімай Радзімы. Праўда, адны з нас саромеюць.

ца выказаць свае пачуцці, другія проста баяцца, што тут, у заходнім «раі», іх будуць по тым праследаваць.

В. ІВАНОУ,
ФРГ.

«Добры дзень, Віктар! Нядаўна атрымаў адказ на сваё пісьмо, якое я пісаў у Камітэт. Зараз я рэгулярна атрымліваю «Голас Родины». Атрымаў таксама кнігу «Сям'я Ульянавых».

Цяпер хачу падзяліцца з та-бой, хоць бы каротка, думкамі аб новай Праграме КПСС. Па-мойму, усё, што напісана ў гэтай Праграме, — цудоўна! Недалёкі той час, калі савецкі на-род сваімі рукамі пабудуе са-мае светлае, самае справядлі-вае грамадства на зямлі.

З матэрыялаў XXII з'езда КПСС я даведаўся аб той вя-лікай шкодзе, якую прынес нашай краіне культ асобы. Зараз аб усім гэтым сказана ў поў-ным голасе, адкрыта.

Усё, што я даведаўся аб з'ездзе, для мяне было вялікай і радаснай навіной. Савецкі на-род, лоз ірад, М. С. Хрушчоў стаяць на светлым шляху, які завяшчаў вялікі Ленін. Магу сказаць адно: усё робіцца па ленінскіх заветах. Так што, Віктар, усё, што рашыў з'езд, я вітаю ад усяго сэрца».

Рэальныя факты

Дарагія сябры! Тут, у Заход-няй Германіі, нярэдка рас-паўсюджваюць недарэчныя чут-кі аб Савецкім Саюзе. Ка-жуць, быццам і голад там, і хаос у гарадах. Я нядаўна па-бывала на Радзіме і перакана-лася, што ўсё гэта лухта!

Я наведала Кіеў, Маскву, Адэсу, Ленінград. Гэта добра-ўпарадкаваныя, чыстыя гарады з выдатна наладжаным тран-спартам, мноствам кінаатраў, тэатраў, канцэртных залаў, магазіны літаральна завалены прадуктамі.

Мяне ніхто не праследаваў. Наадварот, мне стараліся па-казаць як мага больш.

Калі вярнулася з Радзімы, аб усім убачаным расказала сябрам і землякам.

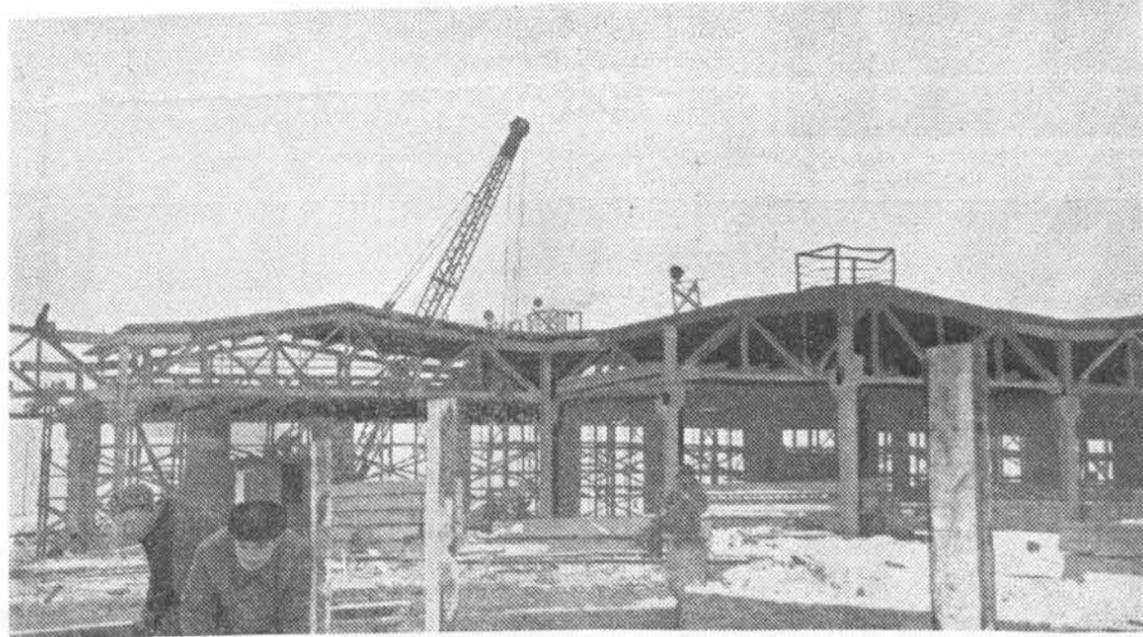
Ю. КАПІЛЬ,
ФРГ

За станкамі— студэнты

БАРЫСАУ. Буйнейшыя дрэваапрацоўчыя прадпрыемствы — камбінаты «Камінтэрн» і «Фанера-запалкавы, фабрыка піяніна — прынялі нядаўна вялікую групу студэнтаў. Каля 50 студэнтаў другога курса Беларускага тэхналагічнага інстытута імя Кірава непасрэдна на рабочых месцах пачалі сваю паўгадавую вытворчую практыку.

24 студэнты-практыканты прыбылі на дрэваапрацоўчы камбінат «Камінтэрн». Е. С. Дземідзенка, Т. А. Чмырова, З. А. Есмантовіч і В. Т. Урбан, не толькі выдатна працуюць, але і ўключыліся ў актыўную грамадскую работу, праводзяць гутаркі з рабочымі, пабы-валі на агітпунктах, у выбар-шчыкаў па месцу жыхарства.

З кожным днём шырыцца фронт работ на будаўніцтве Баранавіцка-га баваўнянага камбіната. Будаў-нікі рыхтуюць дастойную сустра-чу Дню выбараў у Вярхоўны Са-вет СССР. Узводзіцца галоўны корпус прадпрыемства, бетаніру-юцца падмуркі пад другія будын-кі, усталяваныя фермы. Пер-шую прадукцыю даў бетонны за-вод. На здымках: 1. Агульны вы-гляд галоўнага корпусу камбіната. 2. Перадавы цысляр будоўлі Міна-дай Вікенцьевіч Банецкі.

Над гонямі Слуцчыны роднай

СЛУЦКІ Наш родны горад вядомы ў гісторыі даўно. Іпацьеўскі летапіс сцвярджае: у 1116 годзе Слуцк быў спалены. Тады горад уваходзіў у склад Кіеўскай Русі.

Міналі стагоддзі. Горад перажыў набегі татара-манголаў, прыгнёт польскіх магнатаў, нашэсці шведаў, французцаў і іншых захопнікаў. Але, нягледзячы ні на што, ён рос і шырыўся.

У 1758 годзе ў Слуцку пачалі ткаць вядомыя на ўсё свет «слуцкія паясы».

Праз дзесяцігоддзі тут ужо было шэсць каменных будынкаў і звыш 700 драўляных. Працавалі 6 скурзаводцаў, 2 цагельні, 3 ганчарныя і тытунёвая фабрыкі. У горадзе было 76 піўных, 13 цэркваў, 1 лазня. Тады ж, у XIX стагоддзі, праз Слуцк было пракладзена так званая «Варшаўскае шасэ».

Жыхары Слуцка і павету жылі ў беднасці і нястачы. Царква і піўныя былі адзінымі «культурнымі цэнтрамі» случчан. У гімназіі, камерцыйным вучылішчы і духоўнай семінарыі вучыліся сыны памешчыкаў, дваранства, духавенства і багацейшай верхушкі горада. Знахары ды шаптуны былі першымі «лекарамі» хворых, бо ўрачоў не хапала.

Вядома нямала фактаў аб рэвалюцыйных выступленнях рабочых, гарадской беднаты і сялян павету супраць эксплуатацыйнага і царскага самадзяржаўя.

Вялікі Кастрычнік 1917 года прынёс на Слуцчыну веснавыя плады новага жыцця. Працоўныя са зброяй у руках у гады грамадзянскай вайны і іншаземнай інтэрвенцыі адстаялі родную Савецкую ўладу.

Як і ўсё савецкі народ, працоўныя Слуцка за гады першых пяцігодак нямала зрабілі, каб горад быў багатым і культурным. Былі пабудаваны новыя і рэканструяваны старыя прадпрыемствы. Да 1941 года ў горадзе было 10 сярэдніх школ, драматычны тэатр, многа бібліятэк і клубцаў.

Але вераломны напад гітлераўскай банды на нашу Радзіму перарваў мірную стваральную працу случчан, як і ўсяго нашага народа. Тысячы случчан змагаліся з фашыскай наваляй як на франтах Вялікай Айчыннай вайны, так і ў партызанскіх атрадах на часова акупіраванай ворагам тэрыторыі Беларусі. Гітлераўцы за гады акупацыі ўшчэнт знішчылі родны Слуцк, пакідаючы пры адступленні, па сутнасці, адны папалішчы ды разваліны.

За кароткі час у пасляваенныя гады працоўныя горада пры дапамозе вялікага рускага народа і іншых братніх народаў краіны не толькі аднавілі родны Слуцк, але зрабілі яго больш прыгожым і культурным.

У горадзе працуюць буйныя прадпрыемствы, такія, як млын-камбінат, хлебазавод, ліцейна-механічны, металаапрацоўчы завод «Пралетарый», камбикормавы, аўтарамонтны і сокавы заводы, мэблевая і макаронная фабрыкі, птушкакамбінат, масласырзавод, гарадскі прамысловы камбінат, харчовы камбінат, фабрыка мастацкіх вырабаў, камбінат бытавога абслугоўвання. Прычым, за апошнія пяць гадоў на прамысловых прадпрыемствах непазнавальна змяніліся тэхналагічныя працэсы за кошт механізацыі і аўтама-

Сблета прадугледжана закончыць рэканструкцыю сокавага заводу, увесці ў эксплуатацыю новыя вытворчыя памышканні на ліцейна-механічным заводзе, металазаводзе «Пралетарый», на тэкстыльнай фабрыцы і ў гарадскім харчовым камбінате, на аўтабазе. Пачнем будаўніцтва буйнейшага ў рэспубліцы цукровага завода, абсталяванне для якога ўжо атрымана з братняй Польскай Народнай Рэспублікі.

Па цэнтральнай вуліцы імя Уладзіміра Ільіча Леніна сёлета нава-сёлы заселяць новыя 64-кватэрны, 48-кватэрны і 40-кватэрны жыллыя дамы. Здадзім у эксплуатацыю двухпавярховы магазін на 29 рабочых месцаў і два магазіны на першых паверхах жылых дамоў. Вясялая дзетвара запоўніць залы новага Дома піянераў па вуліцы імя Карла Лібкнехта.

Прадугледжана сёлета распачаць будаўніцтва новай сярэдняй школы на 640 месцаў, школы-інтэрната і дзіцячага сада.

Так рашылі дэпутаты гарадскога Савета — выбраннікі народа, сярод якіх 33 рабочыя — перадавікі вытворчасці. Праз некалькі гадоў Слуцк ператворыцца ў сапраўдны горад-сад. У зялёным убранны прыгожа выглядаюць заасфальтаваныя вуліцы з шмагпавярховымі дамамі, скверы і плошчы.

Працоўныя горада не пашкадуюць сіл, каб раней, чым за 20 год, ператварыць у жыццё новую Праграму партыі — пабудавачы камунізм, самае справядлівае грамадства ў гісторыі чалавецтва, калі на зямлі ўсталюецца Мір, Праца, Свабода, Роўнасць, Брацтва і Шчасце ўсіх народаў.

Васіль Іванавіч РУБЦОУ, старшыня выканаўчага камітэта Слуцкага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных.

НАШ РОДНЫ ГОРАД

тызацыі вытворчасці. Толькі ў 1961 годзе, напрыклад, устаноўлена звыш сотні высокапрадукцыйных станкоў, механізмаў, павялічыліся новыя паточныя лініі і г. д., што значна аблегчыла працу рабочых, дазволіла павялічыць выпуск прадукцыі, расшырыць асартымент і палепшыць яе якасць.

Некалькі лічбаў. За 1958—61 гады прадпрыемствамі горада выпушчана прадукцыі амаль у два разы больш, чым за папярэднія чатыры гады.

Горад усё расце і расце. Пабудаваны новыя сярэдня школы, дзіцячыя сады і яслі, бальнічны гарадок, першая чарга вадаправода, шырокаяэкранны кінатэатр, гасцініца на 104 месцы, многа магазінаў, прадпрыемстваў бытавога абслугоўвання і г. д. Працоўныя горада па прыкладу севастопальцаў і мінчан змагаюцца за тое, каб ператварыць родны Слуцк у горад высокапрадукцыйнай працы, узорнага грамадскага парадку і высокай культуры.

Новая Праграма партыі, якая прынята на XXII з'ездзе Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, адкрывае велічныя перспектывы для працоўных Слуцка, як і для ўсяго нашага народа. «Усё ў імя чалавека!» — вось мэта нашай партыі, нашага народнага ўрада.

ЯКІ ВЯЛІКІ КРОК!

Я выехаў за граніцу ў 1913 годзе і ведаю, як жылі пры царызме. Перад маім ад'ездам у Амерыку сяляне асвятлялі дамы лучынай. Ад лучыны — да электрычнасці! Гэта вялікі крок наперад!

Я шэсць год вучыўся ў школе, і мяне лічылі тады самым адукаваным хлопцам у вёсцы. А цяпер дзеці заканчваюць дзесяцігодкі, многія паступаюць у вышэйшыя школы.

Я многа падарожнічаў па Амерыцы, пабываў у Канадзе,

але нідзе не бачыў такой вясялай, здаровай, культурнай моладзі, як у Савецкім Саюзе. А здаровая культурная моладзь, значыць — вясялае, здаровае і культурнае будучае ўсіх савецкіх рэспублік.

Дзякую Савецкаму ўраду за пропуск у Саюз і ўсім жыхарам вёскі Працэвічы за іх добрыя да мяне адносіны.

А. А. Савіцкі.
Вёска Працэвічы,
Слуцкага раёна.

Заглянем на 15—20 год уперад

Беларускі дзяржаўны інстытут праектавання сельскагаспадарчага будаўніцтва распрацаваў праекты генеральных планаў калгасных пасёлкаў у Слуцкім раёне.

Возьмем, напрыклад, вёскі Сярагі, Падліцы, Паўлаўку, Бранава, дзе размешчана сельгасарцель імя Куйбышава. У іх сабе новы пасёлак калгаса па генеральнаму праекту.

У цэнтры пасёлка Сярагі — вялікая плошча. Тут праўленне калгаса, магазіны, гасцініца, сталовая. Побач у зялёным убранным і яслі, далей — школа-інтэрнат, фельчарска-акушэрскі пункт, камбінат бытавога абслугоўвання, дом для састарэлых калгаснікаў і шырокія. Усе дамы — фасадам да сонца. Чатырохпавярховыя будынкi чаргуюцца з кварталамі двухпавярховых дамоў. Толькі на ўскраінах аднапавярховыя пабудовы застануцца. Усяго 120 жылых дамоў плошчай 23 тысячы квадратных метраў. Гэта з кухняй, ванна, вадаправод, каналізацыя, радыё і электрычнасць.

На заходняй ускраіне пасёлка — вялікі фруктовы сад, парк культуры і адпачынку, стадыён.

У баку ад жылля — жывёлагадоўчыя фермы, майстэрні, складны, іншыя грамадскія будынкi гаспадарчага прызначэння.

Такія ж праекты распрацоўваюцца для вёсак Грэск, Камень, Покрашава, Рачкавічы, Селішчы, Кірава, Дарасіно, Вясяя і інш. Кіа пасёлкі з насельніцтвам не менш 3 000 чалавек у кожным.

Праз 15—20 гадоў так і будзе. Гэта практычныя крокі па сціранню граней паміж горадамі і вёскай.

Сяргей Сямёнавіч ПАЛЯШЧУК, дэпутат Слуцкага раённага Савета.

Вёска Паліўцы.

330-ГАДОВЫ ЮБІЛЕЙ ШКОЛЫ

Будынак, у якім размешчана наша школа, пабудаваны 330 гадоў назад. Тут тады было духоўнае вучылішча. У ім вучылася да 50 дзяцей — сыноў духавенства, памешчыкаў і гарадской знаці. З 1827 года вучылішча стала гімназіяй.

Вялікі Кастрычнік змеў старыя парадкі. У 1917 годзе былая мужчынская гімназія перайменавана ў савецкую працоўную школу № 1, у якой з 1956 года вывучаюцца асновы прамысловай вытворчасці. Створана багатая матэрыяльная база (майстэрні, станкі, абсталяванне). За апошнія гады 169 выпускнікоў школы разам з атэстатам сталасці атрымалі прафесіі токара, слесара, шафёра, краўчы і г. д. Ва ўсіх класах школы вучыцца ў сярэднім 850—1000 дзяцей штогод. Цікавую і карысную работу праводзяць у школе піянеры і камсамольцы. Створана многа розных гурткоў.

Калектыў настаўнікаў і вуч-

няў сумесна з грамадскасцю горада 10 снежня 1961 года адзначаў 330-гадовы юбілей школы. Мы ганарымся тым, што са сцен нашай школы выйшлі выдатныя вучоныя, пісьменнікі, артысты, якія праслаўляюць нашу Радзіму на ўсё свет.

Выхаванец былой гімназіі Кандрат Іванавіч Карсалін — сучаснік вялікіх рускіх мастакоў Брулова і Фядотава — у 1854 годзе быў удастоены звання акадэміка мастацтва.

У 1867 годзе Слуцкую гімназію скончыў Вітольд Карлавіч Цераскі, які пасля сканчэння Маскоўскага ўніверсітэта ў 1890 годзе чвэрць стагоддзі працаваў дырэктарам Маскоўскай астранамічнай абсерваторыі. У гады Савецкай улады яму было прысвоена званне члена-карэспандэнта Акадэміі навук СССР. Яго працы вядомы ўсім астраномам свету.

Са сцен школы выйшаў Антон Рыгоравіч Бржазоўскі, прафесар, доктар медыцынскіх навук, які працаваў у Куйбышаў.

скім медыцынскім інстытуце. У 1954 годзе вучоны прыслаў у школу сваю кнігу «Частная хірургія» з аўтаграфам «...дабылога вучня, атрымаўшага тут атэстат сталасці ў 1890 годзе...». Па стану здароўя не змог бы прыехаць летась на юбілей школы, але прыслаў цёплае віншаванне.

Некалькі кніг прыслаў у школьную бібліятэку доктар біялагічных навук Іван Мікалаевіч Сержанін, які працуе ў Мінску, вядомы савецкі пісьменнік Георгій Бярозка — сын бедняка з вёскі Цараўцы, аўтар кніг «Мацней за атам», «Новае палкаводца», «Мірны год» і інш. Яго бацька Сяргей Антонавіч быў першым дырэктарам гэтай жа школы ў гады Савецкай улады.

За гады Савецкай улады ў сценах нашай школы атрымалі пуцёўку ў жыццё тысячы чалавек. Многія з іх працуюць інжынерамі, архітэктарамі, настаўнікамі, артыстамі, лётчыкамі, урачамі. У школе аформлены стэнд «Гэтыя людзі раслі ў мужнелі ў сценах нашай школы». У гонар юбілею аформлены гісторыя школы з фатаграфіямі. Многа віншавальных тэлеграм і пісем прыслалі калектыву розных гарадоў нашай неабсяжнай Радзімы.

Мы беражна захоўваем памяць іх аб тых выпускніках, што загінулі ў баях з ворагам на франтах Вялікай Айчыннай вайны і ў партызанскіх атрадах. Многія з застаўшыхся ў жывых узнагароджаны баявымі ардаэрамі і медалямі.

Разалія Рыгораўна ФЕДАРОўСКАЯ, настаўніца 1-й сярэдняй школы.

НА ЗДЫМКАХ: уверх — Слуцк даваенны; унізе — новыя вуліцы горада.

ІМІ ГАНАРАЦА СЛУЧАННЕ

КАРОЛЬ М. І. — ураджэнец вёскі Лядна. Удзельнік Кастрычніцкай рэвалюцыі 1917 года, грамадзянскай і Вялікай Айчыннай вайны. Цяпер кандыдат гістарычных навук, працуе ў дэпартаментным інстытуце.

ПАЛІШЧУК В. І. — случанін. Удзельнік рэвалюцыі 1917 года, грамадзянскай і Вялікай Айчыннай вайны. У 1923 годзе ўзнагароджаны ордэнам Чырвонага Сцяга за гераізм у разгроме мяцежнікаў Кранштата. Цяпер капітан першага рангу ў адстаўцы.

ГУРЛО Аляксандр — ураджэнец вёскі Канюхі. Былы матрос эскадронага мінамётнага «Забіяка». Удзельнічаў у штурме Зімянага палаца ў кастрычніку 1917 года. Вядомы беларускі паэт.

ЯЧЭНІК Л. І. — ураджэнец вёскі Іграва. Удзельнік грамадзянскай вайны. Прайшоў шлях ад шафэра да генерал-маёра юстыцыі.

ЧОРНЫ Кузьма (М. К. Раманоўскі) — вядомы беларускі пісьменнік. Ураджэнец Фальварка Боркі б. Чапліцкай воласці Слуцкага павета.

ТОРЫК Н. А. — адзін з першых камсамольцаў на Случчыне ў вёсцы Леніна (былое Раманава). У 1928 г. — сакратар райкома камсамола ў Слуцку. Цяпер віцэ-адмірал, член Ваеннага Савета Чарнаморскага флоту.

МУРАШКА Г. Д. — ураджэнец вёскі Бязверхавічы. Вядомы беларускі пісьменнік. Загінуў у 1943 годзе ад рук фашыстаў.

ЛУЖАНІН Максім (А. А. Каратай) — ураджэнец вёскі Прусы былога Слуцкага павета. Беларускі пісьменнік.

ІНСАРАЎ І. А. (Пяцко) — ураджэнец вёскі Селішчы. Цяпер міністр аховы здароўя БССР.

СТАРОНКІ ГЕРАІЧНАГА ЛЕТАПІСУ

Мне, былому партызану з атрада імя Громава, які дзейнічаў супраць фашысцкіх захопнікаў на акупіраванай тэрыторыі Слуцкага, Любанскага, Глускага, Старадарожскага, Акцябрскага, Старобінскага і іншых раёнаў Беларускай рэспублікі, кожны раз пры наведанні Слуцкага краязнаўчага музея хочацца зірнуць на пажоўклія лісты «Народнага месціўца». Так называлася партызанская газета, якую выпускаў Слуцкі падпольны райком партыі.

Гартаеш старонкі «Народнага месціўца», і ў памяці ўсплываюць тыя жудасныя «парадкі», якія прынеслі з сабой фашысты.

Другі нумар газеты выйшаў 11 красавіка 1943 года. Зверху: «Прачытай — перадай другому». У адной з замітак «Кроў за кроў!» расказваецца, што ў Слуцку спалена каля 2000 жыхароў: «Сэрца сціскаецца ад болю, калі бачыш, што робіць вораг з нашым народам. Кроў загінуўшых кліча да барацьбы!»

З кожным днём партызаны ўзмацнялі ўдары па ворагу: ляцелі пад адхон фашысцкія эшалоны з жывой сілай і тэхнікай, знішчаліся нямецка-фашысцкія і паліцэйскія гарнізоны і г. д. Аб гэтым паведамляў «Народны месцівец» з нумару ў нумар. Газета друкавала паведамленні Савецкага інфармацыйнага бюро аб поспехах Савецкай Арміі ў баях з гітлераўцамі.

Чацвёрты нумар газеты, 25 красавіка 1943 года. У артыкуле «Не аддадзім сябе ў нявольніц» растлумачалася чарговая правакацыя фашыстаў — загад аб абавязковай прапісцы насельніцтва ў Слуцку, якая прыводзілася для таго, каб усіх здаровых забраць на катаргу ў Нямеччыну. І жыхары Слуцка і навакольных вёсак не ішлі на прапіску, а папаўнялі рады народных месціўцаў.

У нумары ад 3 кастрычніка 1943 г. газета паведамляла аб

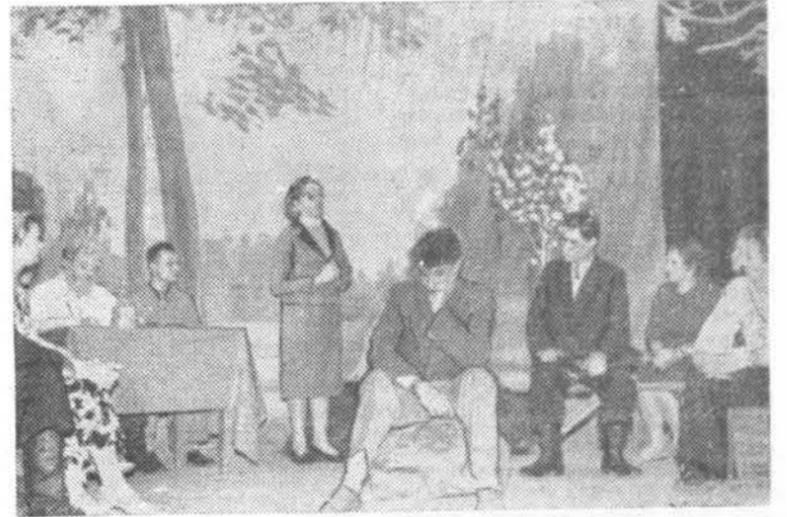
гераічным учынку партызан, якія знішчылі фашысцкага ката беларускага народа Вільгельма Кубэ, або «бандыта ў кубе», як называлі яго партызаны.

«Народны месцівец» раскрываў савецкім людзям на часова акупіраванай тэрыторыі хлусліваць прапаганды беларускіх буржуазных нацыяналістаў — здраднікаў беларускага народа, усяляючых астраўскіх, акінчыцаў і іншых вылюдкаў, якія прадаліся Гітлеру. «Беларуская краёвая абарона» — такую ваенную арганізацыю для дапамогі гітлераўцам хацелі стварыць беларускія нацыяналісты. Не вышла! Савецкія людзі не захацелі гітлераўскага «новага парадку» і ішлі ў партызанскія атрады, набліжаючы дзень перамогі.

Наш народ, заняты мірнай стваральнай працай, не забыў чорных дзён фашысцкай акупацыі. І калі трубадуры новай вайны зноў падкармліваюць фашысцкага зверга ў Заходняй Германіі, нацкоўваюць яго на Савецкі Саюз і братнія нам краіны сацыялістычнага лагера, мы ім гаворым: «Нічога ў вас, панове, не выйдзе! Нікому не паставіць савецкі народ на калені, нікому не заняволіць народаў, якія разам з намі будуць новае шчаслівае жыццё!»

Нярэдка я сустракаюся з былым рэдактарам «Народнага месціўца» Мікалаем Дастанкам. Ён працуе цяпер рэдактарам рэспубліканскай «Настаўніцкай газеты», дапамагае выходзіць падростаючае пакаленне ў духу камунізма. Пагутарыш, і думкі міжвольна вяртаюцца да перажытых ваенных гадоў. Яшчэ і яшчэ раз пераконваешся: дарагой цаной заплаціў наш народ за свабоду і незалежнасць сваёй Радзімы, за нашу светлую будучыню! Гэтай будучыні ў нас не адбярэ ніхто і ніколі.

М. НИКОЛЬСКИ,
былы партызан, удзельнік
Вялікай Айчыннай вайны.

Сцэна са спектакля «Калі ты чалавек» (п'еса А. Маўзона) у пастановцы Слуцкага народнага тэатра.

Рээмігранты з Англіі Сяргей Цітавіч і Анна Андрэеўна Трашчанковы. Зараз яны працуюць на Слуцкім прамкамбінаце.

ЛІЧБЫ І ФАКТЫ

У 1962 годзе ў вёсках раёна працуюць: 74 калгасныя, 28 сельскіх клубы, 5 хат-чытальняў, адзін сельскі Дом культуры; 21 сельская бібліятэка, 41 стацыянарная кінаўстаноўка і 19 кінаперасоў.

На палях калгасаў працуе 289 трактараў, 124 збожжавыборачныя камбайны, 365 грузавых аўтамабіляў і многа рознай іншай сельскагаспадарчай тэхнікі. Кожны месяц Слуцкае аддзяленне «Белсельгастэхнікі» прадае калгасам дзiesiąткі трактараў, камбайнаў, універсальных зернесушыльных аграгатаў, малатарань «Дунай», якія паступаюць з братняй Балгарыі.

У 1961 годзе раённы аддзел сацыяльнага забеспячэння выплаціў 3 591 пенсію 852 970 рублёў дзяржаўных пенсій. Гэтая сума ў два разы большая за тую, якую выплачвалі пенсіонерам у 1955 годзе.

У 18 калгасах раёна састарэлыя калгаснікі і інваліды працы атрымліваюць пенсіі за кошт арцельнай гаспадаркі. У калгасе «1-е Мая», напрыклад, пенсіі атрымліваюць 630 чалавек, у калгасе імя Дзяржынскага Бокшыцкага сельсавета — 622, у калгасе імя Кірава (Казловічы) — 450 калгаснікаў.

Каля паўмільёна чалавек за 1961 год наведалі шырокаэкранны кінатэатр «Беларусь» у Слуцку. Гледачам паказана 650 розных фільмаў.

З 1924 года кіруе драматычным гуртком у вёсцы Бокшыцы настаўніца Тацяна Цімафееўна Шахлевіч — дэпутат раённага Савета. Летась 28 самадзейных артыстаў-калгаснікаў выступалі на рэспубліканскім аглядзе мастацкай самадзейнасці, атрымалі прэміі і граматы. Цяпер рыхтуецца

спектакль «Лявоніха на арбіце».

Штодзень работнікі Слуцкай канторы сувязі апрацоўваюць да 30 000 пісем, 500 тэлеграм, прымаюць не менш 300 заказаў па міжнародніх перагаворах. Перагаворы са Слуцка вядуцца з рознымі гарадамі нашай краіны, краін сацыялістычнага лагера і нават з гарадамі Злучаных Штатаў Амерыкі, Англіі, Францыі і іншых краін свету.

«Мой вопыт раздою кароў», — так названа выдадзена летась брашура даяркі саўгаса «Рачкавічы» Гляфіры Іосіфаўны Статкевіч. Яна 14 гадоў працуе на ферме. Летась ад кожнай каровы надала па 3 577 кілаграмаў малака замест узятых па абавязцельству 3 000. Сёлета даглядае 35 кароў, прымяніла механічнае даенне. Дала слова надаць ад кожнай каровы па 4 000 літраў малака. За сумленную працу Гляфіра Іосіфаўна ўзнагароджана ордэнам Леніна, Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета БССР. У студзень 1961 года ўдзельнічала ў рабоце Пленума ЦК КПСС у Маскве.

У дамах калгаснікаў і жыхароў горада ўстаноўлена 13 341 радыёкропка, 5 969 радыёпрыёмнікаў і 217 тэлевізараў. У шасці калгасах ёсць уласныя радыёвузлы.

У горадзе 6 дзённых, 2 вярчальных і 1 завочная сярэдняя школа, школа масляравару, музычная школа і вучылішча механізацыі сельскай гаспадаркі. У іх працуе звыш 600 настаўнікаў. У раёне 21 сярэдняя, 17 васьмігадовых, 14 сямігадовых і 80 пачатковых школ, адна школа-інтэрнат. У іх працуе 1 058 настаўнікаў, якія вучаць да 20 тысяч чалавек.

Цэнтр культурнага адпачынку

Гарадскі Дом культуры за апошнія гады стаў сапраўдным цэнтрам культурнага адпачынку працоўных. Кожны чацвер пасля работы тут можна паслухаць цікавую лекцыю аб ХХІІ з'ездзе партыі новай Праграме КПСС. Такіх лекцый прачытана 21, іх праслухала больш 7 тысяч чалавек. Пасля лекцый дэманструюць дакументальныя кінафільмы і часопісы.

Аўтарытэтам сярод насельніцтва карыстаюцца 30 самадзейных артыстаў драматычнага гуртка, якому ў 1953 годзе прысвоена ганаровае званне «Народны тэатр». Сярод артыстаў — тэхнік-связіст Скалін, касір банка Андрэева, рабочыя Люба Марціновіч, Эдуард і Георгій Некрашэвічы, Эдуард Лаўрыновіч, работніца Дома культуры Яўгенія Татур і многія іншыя. Гэта сапраўдныя аматары мастацтва.

Сіламі артыстаў «Народнага тэатра» за мінулы год паказаны гледачам спектаклі «Калі ты чалавек» А. Маўзона, «Блудны сын» Э. Ранета, а цяпер рыхтуецца спектакль «Меч і зоркі» — дра-

ма Ю. Чапурына. Два першыя спектаклі былі паказаны гледачам 30 разоў. Калектыву тэатра не раз выступаў перад гледачамі Мінска.

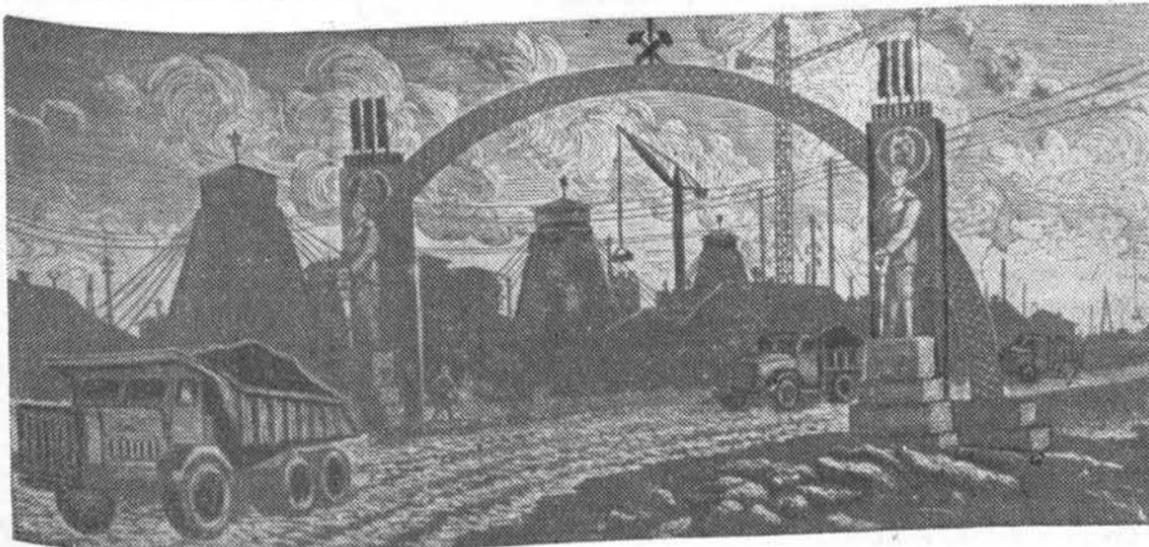
У Доме культуры працуюць гурткі: харавы, танцавальны, эстрадны, вакальны, ёсць студыя жывапісу. У іх удзельнічаюць каля 200 юнакоў і дзяўчат.

Агітбрыгада Дома культуры летась паказала працоўным горада і вёскі 36 канцэртаў.

Улічваючы інтарэсы працоўных, пашыраем тэматыку работы. Акрамя лекцый, канцэртаў, дэманстрацыі кінафільмаў, праводзім тэматычныя вечары, вечары пытаньняў і адказаў, вечары шанавання перадавікоў вытворчасці. Нядаўна, напрыклад, быў вечар на тэму: «У камунізм нас партыя вядзе».

На сцэне ў нас выступаюць і сельскія калектывы мастацкай самадзейнасці. Мы дапамагаем росту іх творчага майстэрства.

ШАВЫРАЎ,
дырэктар Дома культуры.

Пераўтвараецца зямля Беларусі. Гравюра Садзіна.

ХУТКА сустрача з Радзімай! Апошні прыпынак у Польшчы — на станцыі Тэрспаль. Праз якіх-небудзь восем кіламетраў Брэст. Поезд доўга стаіць. Гляджу ў акно. На станцыйнай лаўцы сядзяць два басаногія хлапчужкі і весела смяюцца. П'ятым адзін запявае песню «Широка страна моя родная...»

Яшчэ не на роднай зямлі, а ўжо навеяла Бацькаўшчынай. І словы песні ўсё глыбей пранікаюць у душу, становіцца неяк святлей і радасней. Словы гэтай песні міжволі прымушаюць мяне ўявіць геаграфічную карту Айчыны, родныя прасторы.

Поезд крануўся. Праз акно я кінуў хлапчукам: «Да пабачэння!» Іх гэта не здзівіла, і яны міла, па-дзіцячаму адказалі: «Да пабачэння, дзядзька!»

А вось і Брэст. Нам кінуліся ў вочы чысціня, кветкі на пероне і ў залах чакання. Тут усё сваё, роднае: і паветра здаецца чысцейшым, і дыхаецца свабодней, і льецца родная мова.

Праз дзве гадзіны займаем месцы ў купейных вагонах. Я аказаўся ў групе французскіх турыстаў-чыгуначнікаў.

Наш поезд імчыцца да Мінска. У акно люблюся беларускай раўнінай, яе пералескамі і лясамі, яе палямі і пашамі. І перад вачыма паўстае ўся Беларусь. Край, дзе да Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі каменныя дамы былі рэдкасцю, дзе ў вёсках па сярэдзіне хаты дыміліся «дзвонны», цяпер усюды відаць

дабrotныя, добраўпарадкаваныя каменныя пабудовы.

На наступны дзень усталі і здзівіліся: цудоўны сонечны дзень! І Мінск прадстаў перад намі ва ўсім сваім харакце. У пісьме яго цяжка апісаць.

Мінск — гэта вялікі, добраўпарадкаваны горад. Яго шырокім вуліцам, прасторным плошчам, прыгожым дамам пазайздросціць любая еўрапейская сталіца.

У час вайны Мінск быў моцна

У Мінску і Кіеве

разбураны. І калі бачыш цяпер, якім ён стаў, нават цяжка паверыць, што ў такі кароткі тэрмін можна было яго аднавіць. А гэта ж зроблена, горад узняўся з руін. Ён стаў яшчэ больш прыгожым!

Да рэвалюцыі Мінск быў правінцыйным горадам з 40 тысячамі насельніцтва, а цяпер у ім больш паўмільёна жыхароў. Вось гэта рост!

ДУМАЮ, не знойдзецца ні аднаго чалавека, які, наведаўшы Кіев, не прышоў бы ў захапленне ад яго. Гэта ў поўным сэнсе слова горад-сад.

Таксама, як і Мінск, Кіев быў моцна разбураны гітлераўцамі. Цяпер горад цалкам адноўлены. Дзіву даешся, калі глядзіш на новыя прыгожыя дамы, патанаючы ў зеляніне. А Кіев жа, як і Мінск, адбудаваўся ў рэкордна кароткі час. Што і казаць, папрацавалі ўкраінцы над

аднаўленнем сваёй сталіцы, надаўшы ёй яшчэ большае характаво!

Куды б ні пайшлі вы, дзе б вы ні знаходзіліся, усюды ў вас уражанне, што вы ў садзе. Асабліва гэта адчуваецца на самых шырокіх вуліцах, такіх, як Шаўчэнкаўскі (былы Бібікаўскі) бульвар, Крашчацкі, вуліца Леніна, вуліца Талстога, Чырвонаармейская і іншыя.

Многага я не паспеў паглядзець — не дазволіў час. Але таго, што бачыў, дастаткова, каб мець уяўленне аб горадзе. Прыгажосць вуліц, зграбнасць дамоў, цудоўныя помнікі Леніну, Шаўчэнку, Шчорсу, метро — усё гэта і многае іншае нібы прыцягвае, і вам не хапае часу налюбавацца выдатнымі мясцінамі Кіева.

Вось Шаўчэнкаўскі (былы Мікалаеўскі) парк. Статуя вялікага кабары Тараса Шаўчэнка звернута на універсітэт яго ж імя. Вакол помніка красуюцца умелай рукой падстрыжаныя туй, у сваю чаргу акаймаваныя кветкамі.

Калі вы трапляеце на Крашчацкі і суседнія вуліцы, вас здзіўляе колькасць кніжных магазінаў і мноства пакупнікоў у іх.

Палацы кіеўскага метро больш сціплыя за маскоўскія. Станцыі простыя, але ўтульныя, чыстыя.

У заключэнне хочацца пажадаць шчаслівага шляху тым, хто хоча наведаць Савецкі Саюз.

УКРАЇНЕЦ.

Францыя.

Пасварыліся ваякі

Затрашчаў пляцень — Суравы Супакойвае Вараву:
— П'еш ты многа, чалавеча. Стой, бо палкай акалечу. Калі будзеш тут дурыцца! Гаварыў разоў мо' трывіццаць, Не цягайся да Гарошкі...
— Э-э, і ты, брат, выпіў трошкі. І не злуй, па мордзе бачу. Нам...—Суравы ледзь не плача, Зняў пінжак, сгануўся, крэкча:
— Дрэнна мне, дазволь прылегчы.
— Дома выспішся...
— Вось ліха!
Дзе ж ён? Тут? Маўчы, брат, ціха.

Усе мы здраднікі, бадзягі, П'ем і пухнем тут ад брагі...
— Будзеш лаяцца — прыдушым!
— На, душы! Адно за вушы Не цягай мяне, Барыска. Хто ты ёсць? Звычайны лыска, Радусёў халуй, ацёпак! Засмуродзілі Еўропу, Свінтухі. А я — Ва-ра-ва... Вось збяру сваю араву, Дык адсюль палезеш ракам...
— Падцягни штаны, ваяка! Улікнуў дружка Суравы. — Ёсць адна, шанюны, справа. Не шанюе нам. Паўстанне Пачалося ў згуртаванні. Твой сябрук Сянько з пагоняй Недае ўжо гуляе ў Боне.
— Кім ён там?
— Скажу ў гасподзе.
— Э, яна цяпер не ў модзе.— Уздыхнуў Вараву цяжка. — Мне бліжэй свая сярмяжка, Хоць на ёй адны заплаты... Будзе куш — пайду ў салдаты. Без мяне, браток, у Боне Пан Сянько касцьмі зазвоніць. Але ты маўчы, халера!
З БЦР да бундэсвера Нам адкрытая дарога, Ды на ёй лавушак многа. Змагары з другога кодла З-за вугла нам шкодзяць подла.

Так што, брат, уцехі мала. БНР нас абскакала. Хочаш жыць — мяняй аўчыну.

У Варавы ёсць прычына Жыць у Лондане з аглядкай, Каб які змагар выпадкам Не прыстукнуў за даносы... І Суравы круціць носам. Усюды быў ён першым ззаду, Хоць працёпам лез у раду. А цяпер і ззаду ў радзе Не пажывішся на здрадзе. Лёс у шкурнікаў лядачы. Сук па іх дубовы плача.

А. БУДЗЕЙКА.

Крытык, прэзаік, рэдактар

ДА 50-ГОДДЗЯ З ДНЯ НАРАДЖЭННЯ

Беларускі пісьменнік Уладзімір Карпаў вядомы шырокаму чытачу не так даўно. Як з пісьменнікам з ім мы ўпершыню пазнаёмліся ў 1944 годзе. У той час Уладзімір Карпаў выступаў у галіне крытыкі. Ён друкаваў артыкулы, рэцэнзіі, у якіх глыбока і прынцыпова разглядаў беларускую літаратуру перыяду аднаўлення. Адначасова ён пісаў даследаванні драматургіі Янкі Купалы, прозы і драматургіі Якуба Коласа, сатыры Кандрата Крапівы, прозы Кузьмы Чорнага і Міхася Лынькова. Усе гэтыя работы сабраны і выдадзены ў кнізе «Па шляху сталасці», якая гады з'яўлялася своечасовым і добрым дапаможнікам на стаўніцтву (а пісьменнік сам доўга працаваў настаўнікам) у вывучэнні творчасці нашых класікаў у школе.

У 1950 годзе Уладзімір Карпаў выдае апавесць «Без нейтральнай паласы», дзе паказвае гераічную барацьбу беларускіх партызан у дні Вялікай Айчыннай вайны. Аўтар, як актыўны ўдзельнік гэтай барацьбы, партызан-камандзір, стварыў свой першы прэзаічны твор, прасякнуты пачуццём палыманага савецкага патрыятызму. У апавесці выведзены цікавыя характары народных месціцаў. «Без нейтральнай паласы» з'яўлялася ўдачай аўтара ў жанры прозы.

Лыжнік. Фота Ул. Дагаева.

З таго часу Уладзімір Карпаў выступае як прэзаік-раманіст. Усяго ім напісаны тры раманы.

Раман «За годам год», які выйшаў у 1957 годзе, вядомы далёка за межамі рэспублікі. Гэта раман аб будаўніках Мінска. Пісьменнік паказаў, як у цяжкіх умовах пасля вайны нашы людзі з руін і папалішчаў узнялі родны горад. Раман чытаецца з вялікай цікавасцю. Ён шматгранна адлюстроўвае жыццё і працу савецкіх людзей — будаўнікоў.

Другі раман — «Вясенні дзень» — выйшаў з друку ў мінулым годзе. Працягваючы расказ аб лёсе герояў рамана «За годам год», Уладзімір Карпаў паказаў у творы рабочыя будні мінскіх аўтазаводцаў — рабочых, інжынераў, тэхнікаў, а паралельна — жыццё і вучобу студэнтаў Мінскага політэхнічнага інстытута. Гэта раман аб жытцях нашай сталіцы, аб нашых сучасніках, якія змагаюцца за выкананне сямігадовага плана. Не ўсе праблемы, пастаўленыя пісьменнікам, вырашаны ў рамане ўсебакова. аднак гэта добрая спроба адлюстраваць дзейнасць камуністычных брыгад, барацьбу за выхаванне сапраўды камуністычных адносін да працы.

У часопісе «Полымя» сёлета друкуецца раздзел з грацыя рамана Уладзіміра Карпава «Нямігі крывавага берагі» — аб падзеях у Мінску ў час акупацыі горада нямецка-фашысцкімі захопнікамі.

Творчы шлях Уладзіміра Карпава адметны і своеасаблівы. Ён заўсёды на вялікай хвалі жыцця. Ён змагаецца за літаратуру, вартую нашых дзён. Старанна вывучаючы жыццё, пісьменнік паказвае нашага сучасніка, раскрывае яго душу і подзвігі.

І. ГРАМОВІЧ.

На здымку: Ул. В. Карпаў сярод сваіх чытачоў.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Для пісьмаў: Мінск, паштовая скрынка № 14.

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.

З БЦР — у бундэсвер

Паважаны рэдакцыя! Дазвольце мне сказаць некалькі слоў на старонках вашай газеты. Перш за ўсё я хачу сказаць, што рэдакцыя правільна робіць, адлюстроўваючы сапраўднае жыццё Радзімы, паказваючы тую вялікую змену, якія адбыліся за нашу адсутнасць. Гэтыя змены цікавыя ўсім.

Другое, што мне падабаецца ў газеце, — гэта тое, што вы праўдзіва паказваеце прадажных ворагаў нашай Радзімы, якія знішчалі нашых родных і знаёмых у час гітлераўскага нашэсця і зараз, знаходзячыся ў эміграцыі, зноў здраджаюць нашым інтарэсам. У гэтым пытанні вельмі характэрным з'яўляецца артыкул у газеце «Голас Радзімы» № 91 (576) за снежань 1961 г. пад загалоўкам «Забойца, здраднік». У гэтым артыкуле паказана аблічча кіраўніка «вызваленчага фронту» Гуцько. Скажаць што-небудзь аб гэтым «вызвалцелі» больш нават немагчыма. Звычайна такія «дзеячы» аправяргаюць свае злачынствы. Але Гуцько гэтага не здолее зрабіць. Выдаюць яго калісьці дарагія для яго дакументы.

Я адабраў нашага земляка Я. С. з Канады, дзякуючы якому беларусы ў Канадзе пазналі «вызвалцеля» Гуцько. І прашу рэдакцыю азнаёміць нашых суайчыннікаў з абліччам Сянько Уладзіміра, аб якім упамінаецца ў тым жа артыкуле.

Мне вядома, што Сянько пры немцах служыў камендантам нявіжскай паліцыі, а не ланскай, і натварыў злачынстваў не менш, чым Гуцько. У сучасны момант ён жыве ў Заходняй Германіі ў Аснабруне, здрадзіў сваёй нацыянальнасці і цалкам стаў фашыстам, паступіўшы служыць у бундэсвер. Не так даўно ён таксама, як і Гуцько, выступаў за «вызваленне» Беларусі, уваходзіў у склад «Беларускай цэнтральнай рады», меў партфель міністра, а цяпер шпурнуў яго на сметнік і адкрыта супрацоўнічае з заходнямі рэваншыстамі. З рэдзёвай БЦР, як бачыце, найбліжэй да бундэсвера.

З павагай
ФРГ.

С. Г.

Як у вайну, так і цяпер Сянько адданы марцы. Мал. М. Жытніцкага.